

MICHAEL CORDY

ĎÁBLOVO PÍSMO

edice
KIO KAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2008 by Michael Cordy

All rights reserved.

Translation © Zdík Dušek, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SOURCE

přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-000-9

Pro Phoebe

Prolog

Řím, 1561

M užovy oči se rozhlíží po hloučku lidí – přiměla se neodvrátit pohled. Jestli je dost silný, aby vydržel to, co se na něj chystá, ona bude dost silná, aby se dívala.

Muž se belhá na ovázaných nohách, popálených a polámaných od inkvizitorových mučitelů. Popravčí mu činí poslední nabídku: odvolat a ještě před připoutáním ke kůlu být milosrdně uškrcen, nebo odmítnout a být upálen zaživa. Jeho oči konečně nacházejí její. Vzborně vrtí hlavou. Ona mu chce dát najevo svou podporu a lásku, ale nedokáže se pohnout. Je hypnotizovaná tím, co se děje, a šokovaná tím, oč ji požádal.

A co mu slíbila.

Autodafé probíhá v noci, na pochodněmi ozářeném nádvoří anonymního kostela na okraji Říma. Kolem osamělého kůlu se shromáždila skupinka necelých dvaceti lidí. Svatá matka církev netouží rozhlašovat smrt tohoto kacíře – ani jeho kacířství. Žena koutkem oka zachycuje červený záblesk, ale neklopí oči. Přichází Velký inkvizitor, kardinál prefekt Michele Ghislieri v šarlatové róbě. Velký inkvizitor „uvolnil“ kacíře světským úřadům, aby provedly popravu a svatá matka církev mohla setrvat ve svém přístupu: *ecclesia abhorret a sanguine*, církev se vyhýbá krvi. Ale pořád jde především o jeho akci. A při upálení krev nepoteče.

„Spalte s ním i jeho knihu,“ přikazuje Velký inkvizitor. „Spalte *Ďáblovu knihu* s kacířem.“ Nastává chvíle ohrožení, když popravčí a jeho pomocníci prohledávají odsouzeného a nic nenacházejí. „Kde je?“

Jejím tělem prochází vlna strachu, ale odsouzený mlčí.
„Kacíři, odevzdej tu knihu, jinak poneseš následky.“
Odsouzený se hořce zasměje. „Co víc mi můžete udělat?“
„Upalte ho,“ přikazuje inkvizitor.

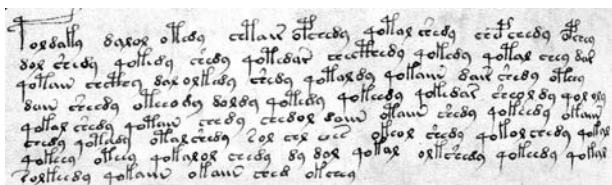
Pomocníci ho vlečou k lešení a přivazují ho ke kůlu. Kolem nohou mu rovnají poslední otepi roští a přikládají k nim pochodně. Když roští chytá, žena se modlí, aby se odsouzený udusil dřív, než se mu plameny dostanou ke kůži. Svírá krucifix, který jí dal, a dívá se mu do očí, dokud mu štiplavý kouř nezakryje obličej. Teprve pak jí vhrknou do očí slzy. Dým stoupá k noční obloze a mužovy tkáně začínají hořet – péct se. Ze sladkého, znepokojivě známého pachu se jí zvedá žaludek. Jeho křik je milosrdně krátký, ale to ji příliš neutěšuje.

Když plameny dosahují maximální výšky, Velký inkvizitor a jeho doprovod odcházejí. I ostatní postupně mizí do noci. Ona čeká sama, dokud nezbyvají jen kosti, popel a žhnoucí uhlíky. Pak přistupuje k hranici a sbírá co nejvíc z jeho ostatků. V předklonu cítí rukopis ukrytý v šatech a doufá, že tahle *Ďáblova kniha* stojí za mučení a trýznivou smrt. A modlí se, aby splnila hroznou přísahu, kterou musela před jeho smrtí složit.

„V pravý čas bude vše odhaleno,“ šeptá a odchází do temné noci. „Čas vše odhalí.“

1. část

Ďáblova kniha

1

Švýcarsko, o čtyři a půl století později

Zprvu necítil žádný strach, jen smutek nad takovým koncem. Vydělal jmění, shromáždil majetek po celém světě, naučil se několik jazyků a spal s více krásnými ženami, než na kolik si vzpomínal, ale to všechno mu teď připadalo bezvýznamné. Žil sám a sám taky zemře, bez pozornosti a v zapomnění. Jeho tělo bude zkrmeno zvířatům nebo pohřbeno pod betonem stavenišť. Jako kdyby nikdy nežil, nikdy neexistoval.

„Klekní si doprostřed plastové plachty.“

Klekl si se sepjatýma rukama jako v modlitbě. Všiml si chirurgické pilky, plastového pytle a lepicí pásky u vrahovy pravé nohy. Nepotřeboval zvedat hlavu k poloautomatické pistoli Glock 19 ve vrahově levé ruce, aby věděl, co se stane. Znal postup líp než kdokoliv jiný: sám ho vymyslel. Nejdřív dostane dvě kulky do hlavy. Levá ruka mu bude odříznuta a uložena do pytle, tělo zabaleno do černého plastu a zalepeno páskou. Nakonec bude povolána odklízecí jednotka, aby se zbavila těla, a vrah dodá odříznutou levou ruku klientovi na důkaz splněného úkolu.

„Víš, kdo jsem?“ zeptal se vrah.

Přikývl. „*La mano sinistra del diavolo*, Levá ruka ďábla. Nejjobávanější nájemný vrah na světě.“

„Moje skutečné jméno. Znáš mou pravou totožnost? Podívej se na mě. Podívej se mi do obličeje.“

Tehdy se dostavil strach – ochromující hrůza. Nedokázal vzhlednout. Příliš se bál toho, co uvidí.

„Podívej se na mě,“ naléhal vrah. „Podívej se do očí muže, který ti zničil život a navždy tě odsoudil do pekla.“

Pomalu zvedl oči. Měl pocit, že se mu snad zastavilo srdce v hrudi. Vrahův obličej byl jeho vlastní. Rozklepal se hrůzou. Vtom jeho noční můru proťal zuřivý štěkot a vytáhl ho k vědomí.

Marco Bazin se pozvolna probral z léky navozeného spánku a otevřel oči, ale hlídací psi před jeho domem pořád zněli jako pekelné obludy vyjící po jeho duši. V panice a dezorientovaně zíral do šera. Nejdřív vlastní ložnici nepoznal: z kliniky sem dovezli tolik vybavení, že místnost připomínala spíš nemocniční pokoj. Otřel si pot z čela a temene. Vlasy, na muže před padesátkou pořád husté, byly jeho pýchou. Chirurgové říkali, že mu zase narostou, ale ohledně vyléčení tak optimističtí nebyli.

Zpomalil svoje dýchání a uklidnil se. Nenáviděl strach. Před několika krátkými měsíci, než se nechal přijmout na přepychovou švýcarskou kliniku poblíž svého horského útočiště nad Davosem, sám strach vzbuzoval – byl přece *la mano sinistra del diavolo*, dobře známý bezohlednou výkonností vražd. Říkalo se, že mu kdysi jeden klient dal jméno, jehož nositel už byl po smrti.

Teď se na smrt chystal on sám.

Bazin přešel rukou po rozkroku bavlněného pyžama, jako kdyby sahal po tom, co mu vzali. Chirurgové litovali, že za nimi nepřišel dřív, než se agresivní rakovina varlat stačila rozšířit. Po poslední chemoterapii mu řekli, ať si dává pozor na řadu příznaků. Rakovina však byla jen jedním z jeho problémů.

Díval se do tmy, poslouchal přístroje a vlastní dech a v duchu rekapituloval svoji situaci. Nikomu neřekl o své nemoci a zaměstnanci kliniky ho ujistili o své naprosté diskrétnosti. Přesto věděl, že se už určitě začaly šířit klepy. Před nástupem na kliniku odmítl tři velké zakázky a mnoho jiných klientů se s ním zkušelo spojit, když byl během operace a chemoterapie odříznutý od světa. Brzy se klepy přetaví v závěry a následně v činy. Klienti budou uvažovat, proč s nimi

nekomunikuje; někteří budou mít podezření, že pracuje pro konkurenci. Nepřátelé ucítí krev a využijí příležitosti k vyrovnání starých účtů. Kdysi býval lev, král džungle, ale teď byl raněný a kolem kroužili povzbuzení šakali. Jestli nepodlehne rakovině, dostane ho kulka. Každopádně byl mrtvý.

Psi se znovu rozštěkali a jeho panika se vrátila.

Bazin se poprvé od dětství bál. Ne smrti – tu už dávno důvěrně znal –, ale toho, co na něj čekalo po ní. Od diagnózy a operace byl nucen zamýšlet se nad svým životem a dospěl k závěru, že kromě ztráty duše mu zabíjení za peníze nepřineslo nic skutečně hodnotného – jen peníze a sterilní majetek. Po zádech mu přeběhl mráz. Sáhl po dřevěném růženci na nočním stolku – dostal ho jako dítě a nechával si ho spíš ze sentimentu, než že by věřil. Zahleděl se na drahé závěsy zatažené přes okno a představil si vysoké hory za nimi. Jejich krása ho obvykle uklidňovala, ale teď jen zesilovala jeho osamělost.

Proč ti psi pořád štěkají?

Zavrtěl hlavou, aby si pročistil myšlenky, a podíval se na hodiny vedle postele. Tři hodiny šestnáct minut ráno. Slyšel, jak na odpočívadle nad schody před jeho pokojem tiše mluví noční sestra. Pak se ozval jiný, hlubší hlas.

Bazin se bez dechu posadil. Točila se mu hlava.

Je tu nějaký muž – ne-li víc. V jeho domě. Uprostřed noci.

Nepřekvapovalo ho, že po něm nepřátelé půjdou, když je slabý a bezbranný, ale jak ho našli? Na klinice nikdo neznal jeho profesi a skoro nikdo neznal adresu tohoto domu. Uvědomil si však, že to nic neznamená. Každý má svou cenu. Vzpomněl si na lidi, kteří se před ním v minulosti snažili schovat. Našel je. A zabil.

Strach mu dodal energii. Musí žít. Rozhlédl se v šeru po něčem, čím by se mohl bránit, ale sestry odnesly všechno kromě zdravotnického vybavení a léků, které ho udržovaly naživu. Nebylo tu nic, čím by se dalo zabít.

Poslouchal, jak se k zavřeným dveřím blíží kroky – na jejich nepravidelnosti bylo cosi zvláštně povědomého.

Nevšímal si bolesti i nevolnosti, které na něj útočily, a vyhrabal se z postele. Z čela mu skápl pot. Odvážili se pro něj přijít jenom proto, že ho považovali za slabého, za pouhý stín muže, jímž kdysi býval. Ale on jim ukáže. Vyzkoušel provázek růžence. Přetrhl se. Hodil korálky na postel, vyškubl si hadičku z kanyly v zápěstí a pevně ji sevřel v rukách. Potichu přešel pokoj a stoupl si za zavřené dveře.

Pomalů se otevřely a na práh dopadl klín světla ostrý jako dýka. Bazin už si nepřipadal nemocný ani slabý. Soustředil se na odvrácení hrozby pro svůj život. Větrelec se zastavil na prahu, jako kdyby přemítal, jestli má vstoupit. Jakmile se objevila hlava, Bazin mu utáhl smyčku kolem krku a zatáhl.

S drátem na krájení syra Bazin dokázal uškrtit oběť během několika vteřin – proříznout krční tepnu a rozdrtit průdušnici. Plastová hadička se nicméně natáhla, a zatímco se ji Bazin pokoušel utáhnout, všiml si mužova oblečení – a toho, že je neozbrojený. Pak si vzpomněl i na mužovu chuť – na to, že kulhal. Prudce ho otočil obličejem k sobě. Zadíval se do mužových vykulených očí a ztuhl. Věděl, proč ten člověk přišel pod rouškou noci. Ne aby ho zabil, ale aby chránil vlastní totožnost před všetečnými očima. Styděl se za to, že sem přišel. A to Bazina vyděsilo.

Uvolnil hadičku z mužova krku. „Leo.“ Nesnažil se zakrýt svůj vděk. „Nemůžu uvěřit, že jsi přišel.“

Muž si promnul hrdlo. „Jsi můj nevlastní bratr, Marco,“ zachraptěl. „Říkal jsi, že umíráš. Jistěže jsem přišel.“ Oči mu vyplnily opovržením. „Co ode mě chceš? Co můžeš chtít od kněze?“

Do Bazinova vděku se přimísila zlost a cosi, co se blížilo lásce. Byl sice větší a silnější než starší bratr, ale vždycky si připadal v jeho stínu. Nikdy nebyl dost dobrý. Podíval se na přetržený růženec a pak na svého bratra. „Chci vykoupení. Chci rozhodnutí, než zemřu.“

Inteligentní tmavé oči se přimhouřily. „Myslíš to vážně?“ „Smrtelně vážně.“

„Tak jdi ke zpovědi.“

„Potřebuju víc než pár zdrávasů, mnohem víc...“ Vysvětlil bratrovi, jak prožil svůj život. „Musím církvi prokázat nějakou službu jako pokání. Řekni mi, co mám udělat.“

Bratr se mu zahleděl do očí, pátravě a zkoumavě. „Už mě neudivuje, kolik hříšníků se v čase krize vrací do lůna církve. Ale ty, Marco?“ Vzdychl. „Bůh nikdy neodmítne ztracenou duši, pokud je její kajícnost upřímná.“

„Udělám vše, co je v mých silách. Cokoliv církev přikáže.“

Tmavé oči mu nahlížely přímo do duše. „Cokoliv?“

„Ano,“ potvrdil Bazin a klesl na kolena. „Naprosto cokoliv.“

2

New York, o pět týdnů později

Jakmile limuzína zastavila před mrakodrapem z černého skla v centru Manhattanu, Ross Kelly vystoupil, kufřík v jedné, laptop v druhé ruce, a vyběhl k hlavnímu vchodu. Posledních čtyřia dvacet hodin strávil v letadlech a měl zpoždění. Proběhl vstupní halou, skočil do prázdné kabiny výtahu a stiskl třicáté první podlaží.

Podíval se na svůj odraz v zrcadle a zamračil se. Měl na sobě drahý oblek, který by za jiných okolností vhodně doplňoval jeho opálenou pleť, vysokou postavu a široká ramena, ale teď v něm působil spíš nervózně. Vždycky se cítil – a vypadal – líp v terénu, v pohorkách, džínech a tvrdém klobouku než v kanceláři. Narovnal si kravatu a uhladil nepoddajné pískové vlasy. Výtah cinkl a dveře se otevřely. Ross vystoupil. Přešel k dvojkřídovým dveřím, do jejichž skla byl vyryt nápis „Xplore Geological Consultancy – specia-

listé na ropu a zemní plyn“. Nějaký muž v modrých montérkách právě přidával další řádek: „Oddělení ropy Alasconu“. Ross vstoupil do recepcce. Zprávy o změně kolovaly už řadu měsíců, ale nedokázal uvěřit, že se toho tolik stalo, zatímco pobýval na odlehlých Kokdumalackých ropných polích v jihozápadním Uzbekistánu.

Jeho osobní asistentka Gail přecházela sem a tam. Jakmile ho uviděla, zřetelně se uvolnila. „Rossi. Díkybohu že jste tady. Jak bylo v Uzbekistánu?“

„Dobře, ale měl bych víc dat, kdybych se nemusel honem vracet.“ Podíval se na hodinky: deset dvacet dva. „Kde jsou?“

Vzala od něj kufřík. „V konferenční místnosti. Už začali.“

„Řekla jste jim, že se můj let zpozdil?“

„To je jim fuk.“

„A co Bill Bamford?“

„Je pryč. Rossi, celá stará správní rada Xplore je pryč.“

„A předávka?“

Ztišila hlas. „K žádné nedojde. Všechny ty řeči o tom, že Alascon bude respektovat odbornost specialistů Xplore a že stojí o partnerství, byly nesmysly. Je to staré dobré pohlcení. Bill Bamford, Charlie Border i ostatní si vyklidili stoly. Dnes ráno je vyprovodili z budovy.“

„A co vy?“

„Já si seženu práci kdekoliv. Tady pracuju jenom kvůli vám.“ Usmála se. „Takže mi řekněte, jestli chcete odejít.“

„Dozvíte se to jako první, slibuju.“

„Dobře. Jestli chcete zachránit svůj projekt se starobyrou ropou, radši jděte. Tihle chlápci neberou zajatce.“ Pokrčila rameny. „Ale to už asi víte.“

„Jo.“ Ross se ušklíbl. Než ho Xplore před třemi lety přetáhli k sobě, pracoval jako geolog v uznávaném oddělení geologických věd společnosti Alascon. V Xplore mu nabídlí dobrý plat, ale to nebyl hlavní důvod, proč se připojil k malé

konzultační firmě. Alascon jako jedna z největších ropných společností na světě nabízela vynikající zácvik, ale fungovala zkostnatěle, arogantně a odmítala riskovat. Vizionářská správní rada Xplore mu nabídla příležitost k pořádným průzkumům a objevům, jaké u Alasconu nepřicházely v úvahu. Teď zase pracoval pro Alascon a to mu dělalo starost. Znovu si uhladil vlasy a prošel chodbou do konferenční místnosti.

Když se k ní přiblížil, uslyšel svůj vlastní hlas. Zastavil se a podíval se přes sklo. Světla byla ztlumená, ale kolem stolu viděl usazené tři manažery Alasconu. Sledovali plazmovou obrazovku, na které Ross představoval svou teorii o starobylé ropě. Dva z manažerů neznal: jeden byl starší holohlavý chlápek s kulatými brýlemi, druhý byl pihovatý muž s vlnitými, prošedivělými zrzavými vlasy. Při pohledu na třetího, blondáka v uhlově šedém obleku, se mu sevřel žaludek. George Underwood byl hlavní příčinou, proč opustil Alascon. Ross si prohlížel svého bývalého šéfa a mimoděk si všiml, že Underwoodův oblek je na rozdíl od jeho naprosto dokonalý.

Na obrazovce rotovala v černém prostoru žhavá koule, kterou ostřelovaly velké meteority jako rozžhavené rakety a jizvily i deformovaly její už tak krátery posetý povrch. Horká planeta vypadala jako to poslední místo ve vesmíru, kde by mohl přežívat život – natož vzniknout. Ross znovu slyšel svůj hlas, klidný a sebevědomý, kterým popisoval počítačem vytvořenou animaci: „V dětském věku před čtyřmi a půl miliardami let byla Země peklem. Bombardovaly ji asteroidy a komety, její povrch spalovalo ultrafialové záření a sopečné erupce chrlily do primitivní atmosféry škodlivé plyny. Asteroidy a komety, které dopadaly na naši planetu, však byly plné aminokyselin, zásadně důležitých pro vznik života. I dnes každým rokem dopadá na Zemi čtyřicet tisíc tun meteoritů. V těchto vesmírných kamenech bylo nalezeno přes sedmdesát druhů aminokyselin, z nichž osm se podílí na tvorbě bílkovin v živých buňkách.“

Na obrazovce se odehrál velkolepý náraz.

„Jako spermie bombardující vajíčko na naši planetu přšla semena života a jeden – pouze jeden – z těch kamenů ku podivu zažehl reakci, jiskru, která umožnila někde na Zemi vznik nejranějších forem bakterií. Neméně úžasné bylo, že prosperovaly. Důkazy naznačují, že veškerý život na této planetě – včetně nás – se vyvinul z toho jediného nárazu před čtyřmi a půl miliardami let.“

Obraz se změnil. Teď se na něm objevily kameny s otisky zkamenělin z grónského Isua a Ustjurtské plošiny v Uzbekistánu poblíž Rossova posledního působiště.

„Tyto rané formy života zkameněly a stalo se z nich fosilní palivo: ropa. Dnes už víme, že ropu lze najít ve starších vrstvách, než se dříve věřilo. A právě na tuto starobylou ropu bychom se měli zaměřit.“

„Věřil bys tomu?“ poznamenal Underwood ke svému kolegovi. „Starobylá ropa. Já myslel, že veškerá ropa je ztraceně starobylá.“

Jeho smích Rosse podráždil. Vešel do místnosti. „Starobylou ropou, Georgi, myslím ropu, která je o čtvrt miliardy let starší než jakákoliv dřív objevená.“

Underwood stiskl tlačítko na dálkovém ovládači a na obrazovce se rozzářilo logo společnosti. Zvedly se žaluzie a odkryly panoráma Manhattanu zářící na květnovém slunci. Underwood se významně podíval na hodinky a vstal, aby Rossovi potřásl rukou. „Dlouho jsme se neviděli.“ Usmál se. „Představím vám svoje kolegy.“

Ross zjistil, že šedivějící zrzek je nový finanční manažer Brad Summers a ten starší muž je David Kovacs, nový šéf Xplore odpovědný za splynutí konzultační firmy s Alasconem.

„Takže starobylá ropa, Rossi?“ řekl Underwood. „Vážně věříte, že existuje?“

„Ano, věřím.“

„Proč, doktore Kelly?“ zeptal se Kovacs.

Ross se posadil. „Na přelomu tisíciletí byla nejstarší ropa stará jeden a půl miliardy let. Nedávno jsme ale objevili v Uzbekistánu naleziště nejméně o dvě stě padesát milionů let starší. Uhlovodíky ve starobylé ropě jsou produktem organizmů, které žily na Zemi přinejmenším před třemi celými dvěma miliardami let. To naznačuje, že mimořádně staré horniny obsahují dosud nevyužívané zásoby, o něž se prozatím hledači ropy nezajímalí. Je nicméně jen otázkou času, než se o ně začnou zajímat jiné osoby z branže.“

Underwood se podíval na svoje poznámky. „Pracujete na tom s klientem, firmou Scarlett Oil. To je docela malá společnost.“

„Všichni naši klienti tady i v zámoří jsou malí až středně velcí hráči s omezenými geologickými zkušenostmi. Proto využívají služeb poradenské firmy.“

„A pravděpodobnost, že tu starobylou ropu najdete?“

Ross se usmál. „Mnohem větší než průměrná.“ I nejmodernější technika běžná naleziště ropy objevovala jen s pravděpodobností deseti procent. Ross vylovil z kapsy miniaturní laptop, otevřel ho a položil na stůl. Na monitoru se rozzářila geologická mapa světa s vyznačenými horninami, které označovaly možné zásoby ropy. Ross ten výjev vždycky trochu naplňoval smutkem, protože mapa nesymbolizovala jen lidské znalosti o zemském povrchu a o tom, co se skrývá pod ním, ale také svět připravený o tajemství. „Moje skupina vyvinula software, který propojuje seismická, gravimetrická, magnetometrická a geologická data se satelitním snímkováním a nejmodernější GPS technologií s cílem určit nejbohatší oblasti světa. Když se zaměříme na staré horniny, můžeme zvýšit pravděpodobnost, že najdeme zachycenou ropu.“ Ross se pro větší účinek svých slov odmlčel. „Naše současná modelovaná úspěšnost se blíží dvaceti procentům. To je dvojnásobek normální úrovně.“

Underwood přikývl. „Ale zatím nemáte konkrétní data. Jen *modely*?“

„Proto jsem jel do Uzbekistánu. Abych ty modely ověřil v praxi.“ Ross vytáhl z kufříku na laptop složku a položil ji na stůl. „Potřebujeme víc času, ale prvotní nálezy jsou dobré. Ve Scarlett Oil jsou nadšení.“

„Ach ano, mocný Scarlett Oil.“ Underwood se naklonil k finančnímu manažerovi. „Kolik to zatím stálo?“ Zeptal se, jako kdyby už znal odpověď. Summers k němu otočil počítač, aby se Underwood podíval na monitor. „Páni! Xplore do toho vložila hodně času a peněz. I Scarlett Oil.“

Ross stiskl rty, odhodlaný zachovat klid. „Georgi, je to investiční projekt založený na rozumných datech a právě se prokazuje jeho oprávněnost v terénu. Průzkumnou a těžební technologii budeme vlastnit my, což nám dovolí nabízet menším firmám, jaké jsou našimi klienty, možnost sebrat něco větším konkurentům. Včetně Alasconu, pokud si nechá ujít tuhle novou příležitost.“

Underwood se naklonil ke Kovacsovi a něco mu pošeptal. Kovacs si urovnal papíry. „Prosím, nechápejte nás špatně, doktore Kelly,“ řekl. „Máte v branži vynikající pověst a chceme vás ve svém týmu, ale jediné, proč Alascon koupil tuhle malou konzultační firmu, jsou její vynikající kontakty a obchodní styky s Dálným východem a bývalými sovětskými republikami. A protože byla levná.“ Podíval se na tabulku finančního manažera. „Upřímně řečeno, vzhledem k tomu, jak se v Xplore utrácely peníze, se tomu ani nedivím. Doktore Kelly, Alascon nemá zájem o spekulativní podniky s jinými, menšími americkými ropnými společnostmi. Nemáme se od nich co naučit.“ Ukázal na Underwooda. „Jmenuji George do vedení ropného průzkumu. Vy a vaše skupina budete podávat hlášení přímo jemu. Slyšel jsem, že jste s ním už v minulosti pracoval.“ Obrátil se na Underwooda. „Záleží na tobě, Georgi.“

„Chceme, abyste se soustředil na rozvoj svých kontaktů ve strategicky důležitých oblastech světa, Rossi,“ řekl Underwood. „Ohledně normální ropy. Výzkum starobylé ropy musí skončit.“

„A co náš kontakt se Scarlett Oil?“

„Co by s ním bylo? To je malá ryba.“

Ross zaskřípal zuby. „Ale tohle vydělá peníze. Spoustu peněz. Brzy.“ Investoval do toho projektu dva roky života a vášnivě mu věřil. Zvedl složku ze stolu. „Ukážu vám to. Jsou tu všechna poslední čísla. Je to úplně jednoduché.“

Underwood odmítavě mávl rukou. „Já vím, že je to váš oblíbený projekt, Rossi, ale Alascon nemá zájem o starobylou ropu, jenom o tu normální.“

„Jenže ta brzy dojde.“ Ross pleskl složkou o stůl. „Aspoň se podívejte na poslední čísla.“

Underwood vrhl po Kovacsovi pohled, který říkal: „Já ti povídal, že umí být náročný,“ a obrátil se zpátky k Rossovi. „Vždycky jsem obdivoval vaše nadání,“ řekl. „Jste vynikající geolog a máte opravdový dar nacházet ropu. Vaší slabinou ovšem je, že si až moc užíváte dobrodružství průzkumů. Pro vás je záhada stejně přitažlivá jako objev, možná ještě přitažlivější. Alascon se nestará o velké objevy, ale o snižování rizik. Nestojí o vzrušení, dobrodružství nebo záhady, jenom o výsledky. A jestli chcete zůstat v téhle společnosti a dál dostávat svůj velice štědrý plat, radši se s tím smiřte. Chci, abyste přesměroval svou skupinu ke hledání konvenčních nalezišť. Okamžitě.“

Ross mlčel. Dva roky práce se rozplynuly ve chvíli, kdy měly přinést zisk.

Underwood se zamračil. „Rozumíte, Rossi?“

V tu chvíli Ross viděl svoji budoucí práci u Alasconu, s brunátným obličejem a namířeným prstem George Underwooda. Byl unavený a měl toho dost. Narovnal se do plné výšky – měřil o hlavu víc než Underwood. Podíval se na svého bývalého a potenciálně budoucího šéfa. Díval se mu do očí tak dlouho, až Underwood ztratil nervy a odvrátil zrak. Ross sáhl pro složku, roztrhl ji na poloviny, potom na čtvrtiny a nakonec na osminy.

„Rozumíte?“ zeptal se Underwood znovu. Hlas se mu chvěl.

„Klid, Georgi,“ varoval ho Kovacs. „Alascon potřebuje lidi jako doktor Kelly. Určitě to chápe.“

„Rozumíte, Rossi?“ naléhal Underwood.

„Dokonale.“ Ross si nechal roztrženou složku v pravé ruce a levou vylovil z kapsy mobil. Zmáčkl rychlou předvolbu a Gail se ozvala po druhém zazvonění. „To jsem já,“ řekl Ross do telefonu. „Slíbil jsem vám, že se to dozvíte první.“ S pohledem na Underwooda mu upustil roztrhanou složku na hlavu. „Dávám výpověď,“ řekl.

„Moment!“ Kovacs vyskočil na nohy. „To není nutné.“

Ross si uvolnil kravatu, uklidil mobil a laptop a vykročil ke dveřím. Když je otevřel, ještě se ohlédl. „Je to nutné,“ odpověděl. „Pro mě.“ Zavřel za sebou a odešel.

3

Několik kilometrů od kanceláří Xplore opouštěl čestný host McNallyho posluchárnu v Lincolnově kampusu jezuitské Fordhamské univerzity v New Yorku. Kněz se na konferenci zdržel, jak potřeboval, a byl spokojený, že vykonal svoje povinnosti. Teď se nemohl dočkat, až bude pryč. Poděkoval svým hostitelům, odmítl doprovod a vykročil ke své limuzíně tak rychle, že nebylo skoro vidět jeho kulhání.

Na zadním sedadle, ukrytý za kouřovými skly, se podíval na hodinky. Před večerním letem do Říma měl spoustu času. „Yaleova univerzita,“ řekl řidiči. „Beineckeova knihovna.“

Zatímco auto ujíždělo na sever k Henry Hudson Parkway, upřel pozornost k tomu, čím se zabýval od chvíle, kdy před pár dny dorazil do Ameriky. Otevřel kufřík a začal studo-

vat fotokopii 450 let starého dokumentu, který jeho úřad objevil ve složkách inkvizice ve vatikánském *secretum secretorum*, archivu těch nejcitlivějších tajemství církve. Četl ručně psanou latinu, jeden z pěti jazyků, jimiž plyně hovořil, a dumal nad hrozbami i příležitostmi, které dokument představoval.

Pokud je pravda to, co slyšel.

O hodinu a půl později limuzína zastavila před Beineckeovou knihovnou vzácných knih a rukopisů při Yaleově univerzitě, před jednou z největších budov na světě věnovaných pouze vzácným knihám. Bílá obdélníková stavba pokrytá průsvitnými mramorovými „okny“, která připomínala prohlubně na golfovém míčku, ostře kontrastovala s tradičnějšími budovami Yale. Kněz si nicméně cestou do schodů nezvyklé architektury vůbec nevšímal.

U recepce ho už očekávali a zdejší výzkumník ho doprovodil do hlavního sálu.

„Není tu moc rušno,“ poznamenal kněz.

„Ne.“ Výzkumníkovi v obličeji zazářilo vzrušení. „Ale dnes večer bude. Očekáváme velkou účast na veřejných seminářích. Jedna z hlavních přednášek bude bomba.“ Ukázal na prázdnou plexisklovou vitrínu na podstavci uprostřed sálu. „Kniha je celý týden vystavená tady, ale na půl hodiny jsme ji pro vás přesunuli do jedné z čítáren. Jestli potřebujete delší přístup, můžete si prostudovat digitální kopie stránek na internetu nebo na jednom ze zdejších terminálů.“ Odvedl kněze do malé, tlumeně osvětlené místnosti a podal mu bílé rukavičky. „Smíte se jí dotýkat, jen když je budete mít na rukách.“

Kněz přistoupil ke čtecímu stolku. „Děkuji.“

Výzkumník si odkašlal. „*Voynichův rukopis* je jeden z předmětů mého studia. Co vám o něm můžu povědět?“

„Nic.“ Kněz si natáhl bílé rukavice. Pochyboval, že by mu ten muž mohl říct cokoliv, co by už nevěděl. „Potřebuji jen trochu soukromí – abych ho viděl na vlastní oči.“